

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219201045
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8219201045.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Šimkovej v spore žalobcu J. B. B., so sídlom V. XX, XXX XX A. - V. B. V., J.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátom JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanému C. A. - T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX, XXX XX K., právne zastúpený advokátskou kanceláriou JAKUBIS & PARTNERS s.r.o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, o zaplatenie 2.725,47 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 1Csp/26/2019-123 zo dňa 10. decembra 2019, taktó

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Súd žalobu zamietá.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 261 ods. 3 písm. d), § 497, § 499, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, čl. 3 ods. 1, 2, 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase vzniku právneho vzťahu, § 1 ods. 1, 2, 8, § 9 ods. 1, 2, 6, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase vzniku zmluvného vzťahu, § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 9, § 54 ods. 1, 2, § 559, § 565, § 100 ods. 1, § 101, § 103 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinný ku dňu vzniku zmluvného vzťahu, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ uzatvoril so žalovaným (označeným ako fyzická osoba) dňa XX.XX.XXXX D. o poskytnutí pôžičky, na základe ktorej poskytol žalovanému pôžičku - úver v sume 2.500,- Eur ako bezúčelový spotrebiteľský úver. Obsahom Zmluvných podmienok sú aj podmienky poskytnutia pôžičky, práva a povinnosti strán, podmienky splácania úveru, odklad splátok, doručovanie a pod., viditeľne predtlačené vopred, bez možnosti meniť ich obsah. Žalovaný udelil súhlas so spracovaním jeho osobných údajov, oboznámil sa s formulárom - štandardné európske informácie o úvere, o RPMN. Tieto mu boli doručené a prevzal si ich. Z predloženej upomienky vyplýva, že žalovaný pôžičku nesplácal riadne a včas a právny predchodca žalobcu ho preto dňa 26.05.2016 vyzval zaplatiť dlh v lehote do 05.07.2016 - a to splátky splatnej v mesiaci 03/2016, inak dlh zosplatní.

Výzva bola doručovaná žalovanému na adresu uvedenú v zmluve a dňa 10.06.2016 bola uložená na pošte, následne bola vrátená späť ako neprevzatá v odbernej lehote. Právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť celého úveru dňa 19.07.2016, čo oznámil žalovanému listom zo dňa 22.07.2016 a vyzval ho na úhradu dlhu. Dôkaz o doručovaní výzvy súdu predložený nebol. Z prehľadu splátok a úhrad vyplýva, že žalovaný neuhradil právnomu predchodcovi žalobcu žiadnu sumu (teda ani ku dňu výzvy veriteľa zo dňa 26.05.2016). Podaním zo dňa 26.08.2019 žalobca oznámil súdu, že došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom konania a navrhol pripustiť zmenu strán sporu. Uznesením súdu zo dňa 18.09.2019, sp. zn. 1Csp/26/2019 súd pripustil zmenu subjektov na strane žalobcu tak, že do konania na miesto pôvodného žalobcu vstúpil terajší žalobca. V priebehu konania na súde prvej inštancie vzniesol žalovaný námietku premlčania.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bol založený záväzkový vzťah, a to zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Uvedenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere považoval vzhľadom na citovanú právnu úpravu a obsah zmluvy za zmluvu uzatvorenú medzi jej účastníkmi v zmysle § 467 a nasl. Obchodného zákonníka s poukazom na jej náležitosti, ktorá zároveň spĺňa náležitosti klasickej zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle cit. ust. zákona č. 129/2010 Z. z.. Súd vyhodnotil uzatvorenú zmluvu vzhľadom na povahu účastníkov a spôsob jej uzatvorenia ako zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú sa aj napriek zákonnej úprave úverovej zmluvy uvedenej v Obchodnom zákonníku vzťahujú aj všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku. Uviedol, že nespochybňuje aplikáciu Obchodného zákonníka na vznik zmluvy, avšak pre celkové posúdenie právneho vzťahu majú prednosť osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva. Vzhľadom k tomu, že zo strany žalovaného bola vznesená námietka premlčania nároku žalobcu, súd prvej inštancie považoval za potrebné sa v prvom rade vysporiadať s touto námietkou. V danom prípade, ak veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru postupom podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky za mesiac marec 2016, ktorá bola splatná dňa 20.03.2016, tak 3-ročná premlčacia doba podľa § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka začala plynúť týmto dňom a uplynula dňa 20.03.2019. Keďže žaloba bola podaná na súde dňa 23.05.2019, bola podaná po márnom uplynutí premlčacej doby. Súd poukázal na skutočnosť, že je pravdou, že veriteľ mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť až po uplynutí 3 mesiacov od splatnosti nezaplatennej splátky splatnej dňa 20.03.2016 (teda po 20.06.2016), avšak ako uviedol, nemá to vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené neostávalo súdu nič iné, len žalobu žalobcu v prevyšujúcom rozsahu zamietnuť. Na podporu svojich tvrdení poukázal súd prvej inštancie aj na rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. Vo vzťahu k námietke žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s poukazom na nesplnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že z dôvodu vysloveného premlčania uplatneného nároku sa súd touto otázkou ďalej nezaoberal, avšak dodal, že sa mu javí, že v tomto prípade sa nejednalo o pohľadávku, ktorá je od svojho vzniku pohľadávkou bankovou, resp. že sa jedná od počiatku o vzťah medzi bankou a klientom, tak ako to má na mysli cit. Zákon o bankách.

5. O trovách konania rozhodol tak, že nárok na ich náhradu priznal úspešnému žalovanému voči žalobcovi v celom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že výrok rozsudku, ktorým súd žalobu zamietol je v rozpore s ust. § 282 C.s.p., pretože žalovaný svojím písomným podaním doručeným súdu uznal žalovaný nárok a žiadal možnosť uplatnený nárok zaplatiť v 24 splátkach. Poukázal na to, že podľa ustálenej súdnej praxe, v prípade, ak žalovaný pred súdom uzná žalovaný nárok, toto svoje uznanie už nemôže vziať späť. Uviedol, že vo svojom ospravedlnení neúčasti na pojednávaní zo dňa 04.12.2019 navrhol súdu, aby vo veci rozhodol rozsudkom pre uznanie podľa § 282 C.s.p.. Keďže boli splnené všetky procesné podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie, súd prvej inštancie mal vyhlásiť tento rozsudok, avšak tento pri svojom rozhodovaní vôbec nezaoberal procesným uznaním žalovaného nároku a ani jeho návrhom na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie. Takýmto postupom súdu prvej inštancie tak spôsobil inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom podporne poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Prešove, ktorý v obsahovo totožnej veci vyslovil rovnaký právny názor. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť istinu s úrokom z omeškania do troch dní od právoplatnosti rozsudku a o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má

voči žalovanému právo na náhradu trov konania pred súdom I. inštancie ako aj odvolacieho konania v celom rozsahu.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou inou vadou konania, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. Žalobca namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tu odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada však v posudzovanom spore odvolacím súdom zistená nebola.

12. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

13. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

14. Je teda nepochybné, že predmetná Zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, pričom aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie na posúdenie právneho vzťahu správne aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si žalovaný ako spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah.

15. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na tento úverový vzťah. Predmetná vec sa však týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu.

Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť žalovaného ako spotrebiteľa vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

16. Odvolací súd sa ďalej zaoberal podstatnou námietkou odvolateľa, a to, že súd prvej inštancie bol povinný rozhodnúť o jeho nároku rozsudkom pre uznanie, pretože na jeho vydanie boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky.

17. Vydanie rozsudku pre uznanie nároku prichádza do úvahy v tých prípadoch, ak žalovaný kedykoľvek v priebehu konania uzná pred súdom nárok alebo základ nároku uplatneného žalobcom v podanej žalobe. Uznanie nároku tak predstavuje procesný úkon žalovaného, teda nadobúda účinky len vtedy, ak je uskutočnený vo vzťahu k súdu. Z uvedeného tak vyplýva, že uznávací prejav žalovaného uskutočnený len vo vzťahu k žalobcovi nebude možné považovať za uznanie nároku, ale napr. len ako uznanie dlhu, či záväzku žalovaným.

18. Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že súd môže rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku len v tých prípadoch, ak žalovaný kedykoľvek v priebehu konania pred súdom uzná nárok alebo základ nároku uplatneného žalobcom. Vzhľadom na to, že ide o procesný úkon žalovaného, uznanie nároku môže uskutočniť vo všetkých procesných formách, ktoré sú zákonom predpísané pre podania sporových strán. K vydaniu rozsudku pre uznanie nároku tak môže dôjsť v ktoromkoľvek štádiu konania pred súdom (t.j. až do právoplatného skončenia veci), ale musí dôjsť k výslovnému procesnému prejavu žalovaného, že uznáva nárok alebo základ nároku uplatneného žalobcom.

19. V prípade ak v priebehu, konania dôjde k výslovnému uznaniu nároku žalovaným v procesnej forme predpísanej zákonom a vo vzťahu k súdu, súd ďalej už neskúma hmotnoprávne predpoklady takéhoto uznania. V sporových konaniach, teda kontradiktórnych konaniach, je procesná zodpovednosť za vedenie sporu na stranách sporu. Z uvedeného dôvodu sa preto súd len obmedzí na konštatovanie, že zo strany žalovaného došlo k uznaniu nároku uplatneného žalobcom. V tomto smere je preto potrebné zdôrazniť aj znenie ust. § 285 C.s.p., podľa ktorého odôvodnenie rozsudku pre uznanie nároku obsahuje len stručnú identifikáciu procesného nároku a právny dôvod vydania rozsudku pre uznanie nároku.

20. Odvolací súd konštatuje, že v predmetnom prípade neboli splnené podmienky na to, aby súd prvej inštancie mohol rozhodnúť rozsudkom pre uznanie v zmysle § 282 C.s.p.. Žalovaný svojím písomným podaním zo dňa 18.07.2019 adresovaným súdu síce uviedol, že s podaným návrhom žalobcu súhlasí a zároveň žiada, aby mohol predmetnú istinu splatiť v 24 splátkach z ním uvedených dôvodov, avšak z tohto súhlasného vyjadrenia žalovaného nevyplýva, že dlh žalobcu aj uznáva. Z takto formulovaného vyjadrenia žalovaného možno vyvodiť, že nárok žalobcu síce procesne nerozporoval, avšak nevyplýva z neho, či si je vedomý svojho záväzku čo do základu, tak aj do výšky. V tomto smere tak možno konštatovať, že žalovaným nebol uznaný nárok žalobcu ani do jeho základu a ani do jeho výšky. Z uvedeného dôvodu tak neboli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre uznanie nároku. Uvedený výklad je možné podporiť jednak aj tým, že v podaní zo dňa 27.08.2019 vzniesol žalovaný námietku premlčania žalobcovho nároku. Navyše odvolací súd je toho názoru, že v prípade spotrebiteľských sporov ani prípadné uznanie dlhu žalovaným nie je automatickou podmienkou pre vydanie rozsudku pre uznanie nároku, teda uvedený procesný úkon žalovaného v spotrebiteľských sporoch by nemal zbavovať súd povinnosti preskúmať spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je právnym základom žalobcom uplatneného nároku, a to najmä z pohľadu, či táto neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, prípade sa nezaoberať námietkou premlčania vznesenou žalovaným, tak ako to bolo v predmetnom prípade.

21. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že postup súdu prvej inštancie, ktorý vo veci nerozhodol rozsudkom na základe uznávacieho prejavu žalovaného bol správny.

22. Na základe vyššie uvedených skutočností mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď nevydal rozsudok pre uznanie a žalobu z dôvodu premlčania nároku žalobcu zamietol v celom rozsahu.

23. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

24. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

25. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).